

ஹா போல் சார்தர் (J.P. SARTRE) எழுதிய
LES MAINS SALES

மீண்டும் ஒரு விடுதலை

ஏழு அங்க நாடகம்

☆☆☆

அரங்கமைப்பு ஒன்று

ஒல்காவின் வீடு

நெடுஞ்சாலை ஓரம் அமைந்த ஒரு சிறுவீட்டின் கீழ்ப்பகுதி. வலப்புறம் வாயிற்கதவு; அருகே கதவு மூடப்பட்ட சாளரம்; மூலையில் மேசையின்மேல் தொலைபேசி; இடப்புறம் கோடியில் ஒரு கதவு; அறைக்கு ஒவ்வாத மலிவுவிலை மேசை நாற்காலிகள் இங்கு வசிப்பவருக்கு இவை பற்றி எந்தவித அக்கறையும் இல்லை என்பதைப் பறைசாற்றுகின்றன. இடப்பக்கம் கதவுக்கு அருகில் தணல்கணப்பு; அதன்மேலே ஒரு கண்ணாடி; தெருவில் அவ்வப்போது செல்லும் கார்களின் ஹார்ன் ஒலி, இரைச்சல்.

காட்சி - 1

காட்சித் தொடக்கத்தில் ஒல்கா - சற்று நேரத்துக்குப் பின் உய்கோ.

(தனியாக அமர்ந்து ஒரு ரேடியோப்பெட்டியின் குமிழ்களைத் திருகிக் கொண்டிருக்கிறாள் ஒல்கா. முதலில் பல்வேறு சப்தங்கள், பிறகு ஒரு குரல் தெளிவாகக் கேட்கிறது.)

ரேடியோவில் குரல் : ஜெர்மன் படைகள் எல்லாப் போர்முனைகளிலிருந்தும் பின்வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. சோவியத் படைகள், இல்லீரியாவின் எல்லையிலிருந்து நாற்பது கிலோ மீட்டர் தூரத்திலிருக்கும் கிஷ்னாரைக் கைப்பற்றி விட்டன. பல இடங்களில் இல்லீரியப்படைகள் போர் செய்ய மறுக்கின்றன. ஏராளமான வீரர்கள் படையைத் துறந்து எதிரி அணியான தோழநாடுகள் வசம் சென்றடைந்து விட்டனர். “இல்லீரிய நாட்டுப்பொதுமக்களே! சோவியத் ருஷ்யாவை எதிர்த்துப் போரிட உங்களுக்கு விருப்பமில்லை என்பதும், ஆயுதம் தாங்கும்படி நீங்கள் வற்புறுத்தப்படுகிறீர்கள் என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். இல்லீரிய மக்களின் ஆழ்ந்த ஜனநாயகப்பற்று நாங்கள் அறிந்ததே, மேலும் நாங்கள்...”

(ஒல்கா ரேடியோ குமிழை மீண்டும் திருக, பேச்சு நின்றபோகிறது. வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு ஒல்கா ஆடாமல் அசையாமல் நிற்கிறாள். சிறிது நேரத்துக்குப்பின் கதவு தட்டப்படும் ஒசை, அவள் திடுக்கிட்டுச் சிந்தனையிலிருந்து விடுபடுகிறாள். கதவு மீண்டும் தட்டப்படுகிறது. கதவை நோக்கி அவள் மெல்ல அடியெடுத்து வைக்கிறாள். மீண்டும் கதவு தட்டப்படுகிறது.)

ஒல்கா : யாரது?

உய்கோவின் குரல் : உய்கோ.

ஒல்கா : யார்?

உய்கோவின் குரல் : நான்தான் உய்கோ பரிள். (ஒல்கா சற்றே திடுக்கிட்டு அசைவற்றுக் கதவின்முன் நிற்கிறாள்) கதவைத் திற.

(ஒல்கா மேசையை நோக்கி விரைகிறாள். டிராயரைத் திறந்து ஏதோ

ஒரு பொருளை இடக்கையில் எடுத்துக்கொள்கிறாள். பின் ஒரு டவலை எடுத்து இடக்கையின் மேல் போர்த்திக்கொண்டு வந்து கதவைத் திறந்துவிட்டு, சடாரெனத் தாவி முன்னெச்சரிக்கையுடன் விலகி நிற்கிறாள். வாட்ட சாட்டமான 23 வயது வாஸ்பன் ஒருவன் நிலைப் படியில் நிற்கிறான்.)

உய்கோ : நானேதான்.

உய்கோ : என்னை நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டு விட்டாய் அல்லவா? ஏதும் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லையே? (துணிக் குள் மறைத்திருக்கும் ரிவால்வரைக் காட்டி) இனி இதை வைத்து விடலாமே!

ஒல்கா : (ரிவால்வரை அகற்றாமல்) உனக்கு ஐந்து வருடம் போட்டதாக நினைவு,

உய்கோ : சரிதான் - ஐந்து வருடந்தான்.

(ஒரடி பின்னுக்கு நகர்ந்து கொள்கிறாள். ரிவால்வர் நேராக உய்கோவை நோக்கிக் குறிவைக்கவிட்டாலும், இலக்கிலிருந்து சற்றேதான் விலகி இருக்கிறது. உய்கோ ஏளனச் சிரிப்புடன் ரிவால்வரை நோக்கிவிட்டு, நிதானமாக ஒல்கா பக்கம் முதுகு காட்டி திரும்பிக் கதவைச் சாத்துகிறாள்)

ஒல்கா : தப்பி ஓடிவந்துவிட்டாயா?

உய்கோ : தப்பி ஓடிவர எனக்கு என்ன பைத்தியமா? (சிறு மெளனத்திற்குப் பின்) நன்னடத்தைக்காக என்னை முன்பாகவே விடுதலை செய்துவிட்டார்கள்.

ஒல்கா : உனக்குப் பசிக்கிறதா?

உய்கோ : எனக்குப் பசியெடுத்தால் தேவலை என்று உனக்குத் தோன்றுகிறதா?

ஒல்கா : ஏன்?

உய்கோ : கொடுப்பதை மிகச் சலபமாகக் கொடுத்துவிடலாம், கிட்டே நெருங்கவேண்டியது கூட இல்லை. (சிறிது நேரத்துக்குப் பின்)

ஒல்கா : இப்படியோ அல்லது வேறு விதமாகவோ இருக்கும்.

உய்கோ : “அவன் நல்ல திறமைசாலிதான். ஏற்றுக்கொண்ட பணியினை ஒழுங்காகவும், யாரையும் மாட்டிவிடாமலும் நன்றாகச் செய்து முடித்தான்” என்று நீ சொல்வாய்.

ஒல்கா : ஆமாம்... ஆமாம்.

உய்கோ : பிறகு ஒருநாள் உங்களுக்குள்ளேயே பேசிக்கொள்வீர்கள்: “இன்னும் மூன்று ஆண்டுகள் அவனுக்கு பாக்கி இருக்கின்றன, முடிந்து அவன் வெளியே வரும் போது (ஒல்காவைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே குரலை மாற்றி) அவன் வெளியே வரும்போது ஒரு நாயை அடித்துக் கொல்வது போல் அவனைக் கொன்று போட்டுவிட வேண்டியது தான், அதுவே அவனுக்கு ஏற்ற வெகுமதி” என்று.

ஒல்கா : (சடாரென்று விலகி) உனக்கு என்ன பைத்தியமா?

உய்கோ : சரிதான் ஒல்கா. பரவாயில்லை. அதனால் என்ன? (சிறிது நேரத்திற்கு பின்) எனக்கு அவ்வப்போது சாக்லேட் மிட்டாய்கள் அணுபும் பொறுப்பை உன்எட்டம் தான் கொடுத்தார்களாக்கும்?

ஒல்கா : என்ன சாக்லேட்?

உய்கோ : என்னவோ ஒன்றுமே தெரியாத மாதிரி!

ஒல்கா : (கடுமையான குரலில்) என்ன சாக்லேட்?

உய்கோ : உள்ளே ஜூஸ் இருக்கும் சாக்லேட். ரோஸ் நிறப் பெட்டிக்குள் வைத்து தொடர்ந்து ஆறுமாதம் எனக்கு பார்ஸல் வந்தது, த்ரேஷ் என்கிற ஒரு நபரிடமிருந்து. இந்தப் பெயருடைய யாரையும் எனக்குத் தெரியாதாகையால் நீதான் அந்தப் பார்ஸல்களை அனுப்புகிறாய் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். அதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. பிறகு பார்ஸல் வருவது நின்று போயிற்று. சரிதான் என்னை மறந்து விட்டார்கள் போலும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அப்பறம் மூன்று மாதங்களுக்கு முன் ஒருநாள், மீண்டும் ஒரு பார்ஸல் வந்தது, அதே ஆசாமியிடமிருந்துதான், அதே போல் சாக்லேட்டுகள், சிகரெட்டுகள் இருந்தன.

ஆனால் என்ன செய்வது? எனக்குப் பசியும் இல்லை, தாகமும் இல்லை.

ஒல்கா : உன்னை எப்போழுது விடுதலை செய்தார்கள்?

உய்கோ : இப்பொழுதுதான்.

ஒல்கா : நேராக இங்கே தான் வருகிறாயா?

உய்கோ : நான் வேறு எங்கே போவது?

ஒல்கா : நீ யாருடனும் எதுவும் பேசவில்லையா?

(உய்கோ அவளைப் பார்த்து சிரிக்கிறான்.)

உய்கோ : இல்லை ஒல்கா இல்லை-பயப்படாதே-நான் யாரிடமும் பேசவில்லை.

(ஒல்கா ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டு அவளைப் பார்க்கிறாள்)

(தெருவில் கார் சப்தம், ஹார்ன் அடிக்கிறது. கார்என்ஜின் ஓசை, உய்கோ சற்றே திகிலடைகிறாள். கார் தூரச்செல்லும் ஓசை. ஒல்கா அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்)

அவர்களாகவே உன்னை விடுதலை செய்தது உண்மையாக இருந்தால் நீ பயப்படத் தேவையில்லையே?

உய்கோ : (ஏளனமாக) அப்படியா? நான் பயப்படத்தேவையில்லை என்றா நீ நினைக்கிறாய்? (தோள்களைக் குலுக்கிக் கொள்கிறாள் - பிறகு) லூயி என்ன ஆனான்?

ஒல்கா : இருக்கிறானே.

உய்கோ : என்னைப் பற்றி எப்போதாவது பேசுக வருமா?

ஒல்கா : (சொல்வது பொய் என்பதை மறைக்க இயலாமல்) அவ்வப்போது வரும்.

உய்கோ : தோழர்கள் இரவில் சைக்கிளில் வருவார்கள்-நான் அந்த நாட்களில் வந்ததைப் போல - மேசையைச் சுற்றி அமர்வார்கள், யாரோ ஒருவன் சொல்வான்: “இதே போன்றதொரு இரவில்தான் அந்த இளைஞன் மிகவும் அந்தரங்கமான பணி ஒன்றினைத் தானே முன்வந்து ஏற்றுக் கொண்டான்.” இந்த ரீதியிலா?

சிகரெட்டுகளை நான் புகைத்தேன். சக கைதி ஒருவன் சாக்லேட்டுகளைச் சாப்பிட்டான். பாவம்! மிகவும் துடித்துத் தப்பிவிட்டான், ஆமாம், சரி, என்னை மறக்கவில்லை என்று அப்போது தெரிந்து கொண்டேன்.

ஒல்கா : அப்பறம்?

உய்கோ : அப்பறம் என்ன.. அவ்வளவுதான்.

ஒல்கா : கொலை செய்யப்பட்ட எதரின் நண்பர்கள் பலருக்கு உன்மேல் ‘அன்பு’ இருக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை.

உய்கோ : ஆனால் அந்த ‘அன்பு’ வெளிக்காட்ட அவர்கள் இரண்டு ஆண்டுகள் காத்துக்கொண்டிருந்திருக்க மாட்டார்கள். இல்லை, ஒல்கா, இந்த விஷயம் பற்றி நான் எவ்வளவோ நாங்கள் தரையோசித்துவிட்டேன். இதற்கு ஒரே ஒரு காரணம்தான் இருக்கமுடியும், ஆரம்பத்தில், நான் மேலும் எதற்காவது பயன்படக்கூடும் என்று கட்சி நினைத்திருக்க வேண்டும். பிறகு அந்த எண்ணத்தை ஏனோ மாற்றிக்கொண்டு விட்டார்கள்.

உய்கோ : (ஒல்கா சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவளாக டவல் சுற்றியிருக்கும் துப்பாக்கியை மேசைமேல் எறிகிறாள்) பார்த்தாயா?

ஒல்கா : இதோ பார், உய்கோ! கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் யாராவது என்னை விசாரித்தால், நீ இங்கேதான் இருக்கிறாய் என்று நான் அவர்களிடம் சொல்லத் தயங்கமாட்டேன். என் கண் எதிரிலேயே அவர்கள் உன்னைச் சுட்டுக் கொல்வாயிருந்தாலும் சரி, கையில் பணம் இருக்கிறதா?

உய்கோ : இல்லை.

ஒல்கா : நான் உனக்குப் பணம் தருகிறேன், நீ ஓடிப்போய்விடு.

உய்கோ : எங்கே போவது?

ஒல்கா : உய்கோ! கட்சி என்ன கட்டளையிடுகிறதோ, அதைவே தான் நான் செய்வேன்-ஆமாம், சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், நான் கட்சியின் ஆணையை நிறைவேற்றத் தயங்க மாட்டேன்.

உய்கோ : மனப்பூர்வமாக இதைச் சொல்வதாக உனக்கே தோன்றினால் சரிதான்.

ஒல்கா : நீ ஓடிப்போய்விடு.

உய்கோ : மாட்டேன் (ஒல்கா சொன்னதைப்போலவே திரும்பச் சொல்கிறான்) “கட்சி என்ன கட்டளையிடுகிறதோ அதையே தான் நான் செய்வேன்” என்றா சொல்கிறாய்? நீ எதிர்பாராதவை எத்தனையோ நடக்கலாம். ஒல்கா! எவ்வளவு தான் நல்லெண்ணத்துடன் முயன்றாலும் செய்யப்படும் செயல், கட்சி என்ன ஆணையிட்டதோ அதுவாக ஒருநாளும் இருக்காது. “எதர் வீட்டுக்குப் போ, அவர் உடலில் மூன்று குண்டுகள் சுடு” – இது கலயமான ஆணைபோல்தான் தோன்றுகிறது இல்லையா? சரி. நான் எதர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவர்மேல் மூன்று குண்டுகளைச் சுட்டேன். ஆனால் அது வேறு விஷயம். ஆணை? ஆணை எதுவும் இல்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு நிலைக்கு அப்பால், ஆணைகள் உன்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு விலகிப் போய்விடுகின்றன. ஆணை பின்தங்கிவிட்டது. நான் மட்டும் தனியாக முன்னேற வேண்டியதாயிற்று. பிறகு நான் சுட்டது தனியாகவேதான், எதற்காகச் சுட்டேன் என்றுகூடத் தெரியவில்லை. இப்போது என்னைச் சுடும்படி கட்சி உனக்கு ஆணையிட்டால்சுடத் தேவலை என்று விரும்புகிறேன், நீ என்ன செய்கிறாய் என்று பார்க்கலாம் அல்லவா?

ஒல்கா : உன் மனைவி ஷெசிகா எங்கே?

உய்கோ : அவள் தன் தந்தையுடன் இருக்கிறாள். ஆரம்ப காலத்தில் சில கடிதங்கள் எழுதினாள். என்பெயரைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்வதை அவள் இப்போது நிறுத்திவிட்டாள் என்று நினைக்கிறேன்.

ஒல்கா : நான் உன்னை எங்கே தங்க வைப்பது? தினந்தோறும் எத்தனையோ தோழர்கள் வருகிறார்கள்.

(தெருவில் ஒரு கார் வருகிறது. அவன் திடுக்கிடுகிறான். இருவரும் மெளனமாகிறார்கள். கார் வந்து நிற்கிறது. கார் கதவு திறந்து சாத்தப்படும் ஒசை, கதவு தட்டப்படுகிறது.)

ஒல்கா : யாரது?

ஷார்லின் குரல் – நான் தான் ஷார்ல்.

உய்கோ : (அவளைப் பார்த்து) என்ன?! (சில வினாடி மெளனம், ஷார்ல் மீண்டும் கதவைத் தட்டுகிறான்.)

ஒல்கா : ம... சரி. இன்னும் என்ன தயக்கம்? என் அறைக்குள்ளே போ. (உய்கோ உள்ளே செல்கிறான். ஒல்கா சென்று கதவைத் திறக்கிறாள்.)

காட்சி – 2

ஒல்கா, ஷார்ல், ஃபிரான்ஸ்

ஷார்ல் : எங்கே அவன்?

ஒல்கா : யார்?

ஷார்ல் : அந்த ஆசாமிதான்—சிறையிலிருந்து வெளியே வந்ததிலிருந்து அவனைத்தான் பின்தொடர்ந்து வருகிறோம். (சில வினாடி கருக்குப் பின்) அவன் இங்கே இல்லையா?

ஒல்கா : ம... இங்கேதான் இருக்கிறான்.

ஷார்ல் : எங்கே?

ஒல்கா : அதோ உள்ளே (தன் அறையைக் காட்டி)

ஷார்ல் : சரி. (தன்னைத் தொடரும்படி ஃபிரான்ஸுக்கு சைகை காட்டிவிட்டு கோட்டுப்பைக்குள் கையைச் செருகிக் கொண்டு ஓர் அடி முன்னேறுகிறான், ஒல்கா அவனை வழி மறிக்கிறாள்)

ஒல்கா : போகக்கூடாது.

ஷார்ல் : சில நிமிஷ வேலைதான் ஒல்கா, நீ வேண்டுமானால் சற்று வெளியே போய் உலாவிவிட்டு வா. நீ திரும்பி வரும்போது யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். எந்த அடையாளமும் இருக்காது (ஃபிரான்ஸைக் காட்டி) இதோ இவன் எந்தச் சுவடும் இல்லாமல் சுத்தம் செய்துவிடுவான்.